

РЕШЕНИЕ

№ 221

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20241001000098 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК във вр. с чл. 613а, ал. 1 ТЗ.

Образувано е по въззивна жалба от 18.12.2023 г. на молителя „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД срещу решението от 12.12.2023 г. по т.д. № 1455/2023 г. на Софийския градски съд, VI-14 състав, с което е отхвърлена молбата за откриване на производство по несъстоятелност спрямо него.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел, че не се установявало основание по чл. 607а ТЗ. Твърди се, че от представените доказателства, вкл. и заключението на ССЕ, се установявало наличие на неплатежоспособност и свръхзадълженост на молителя.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи молбата за откриване на производство по несъстоятелност.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД с молба от 2.08.2023 г., с която на осн. чл. 625 ТЗ същият е поискал откриване на производство по несъстоятелност спрямо себе си. В молбата се твърди, че молителят имал множество изискуеми и неизплатени задължения към кредитори /подробно индивидуализирани/ в общ размер на 56 893,32 лв. Активите му били недостатъчни за покриване на задълженията,

както и за покриване на разноските по несъстоятелността, поради което дружеството било неплатежоспособно, респ. свръхзадължено.

От вписванията в електронния Търговски регистър се установява, че молителят е регистриран на 16.02.2022 г. с ЕИК – 206828783, с капитал от 50 лв., едноличен собственик на капитала и управител – М. Н. М., и предмет на дейност – обществени перални, химическо чистене, както и всякаква друга дейност, незабранена със закон.

По партидата на дружеството в ТР е обявен на 21.11.2023 г. ГФО за 2022 г., който е и представен по делото.

Представени са и счетоводни баланси и отчети за приходите и разходите към 2.08.2023 г. и към 31.12.2023 г., годишна данъчна декларация за 2022 г., списъци на кредиторите и длъжниците на молителя, както и извлечение от щатна ведомост на персонала за м. 07.2023 г.

Според писмо с изх. № 11-24-00-2202/13.10.2023 г. на НАП – ТД София срещу дружеството има образувано изп. производство за задължения по: 1) ревизионен акт № Р-22221123000367-091-001/19.09.2023 г., 2) имуществени санкции на ГИТ по 7 бр. наказателни постановления, издадени на 11.07.2022 г. и 22.03.2023 г., и 3) декларации обр. 6 за ЗО, ДОО, УПФ и ДДФЛ, декларации по ЗКПО и справки-декларации по ЗДДС. Посочено е, че с постановление от 16.08.2023 г. са наложени предварителни обезпечителни мерки – запор на банкови сметки в „Уникредит Булбанк“ АД, продължени с постановление от 2.10.2023 г. Изпратено е съобщение за изпълнение на запорно съобщение, но към момента на справка няма постъпили плащания за погасяване на дълга.

Към писмото на НАП са приложени ревизионен акт № Р-22221123000367-091-001/19.09.2023 г. и справка от 19.09.2023 г. за общите публични задължения. С ревизионния акт, влязъл в сила на 4.10.2023 г., е установено, че молителят има задължения за периода 1.02.2022 – 31.12.2022 г. за данъци по ЗДФЛ и задължителни осигурителни вноски в общ размер на 10141,14 лв. – главници и за 991,54 лв. – лихви.

Според справка от 19.09.2023 г. дружеството има публични задължения за данъци, задължителни осигурителни вноски и за санкции по наказателни постановления в общ размер на 60 953,83 лв., от които: 57 707,98 лв. – главници и 3 245,85 лв. – лихви.

Във въззивното производство е представена справка за публичните задължения на молителя към 29.02.2024 г., според която има публични задължения за данъци, осигурителни вноски и санкции по наказателни постановления, наложени от ИА „ГИТ“, в общ размер на 66 240,20 лв., от които 59 427,93 лв. – главница и за 6 812,27 лв. – лихви.

Според справка от 18.09.2023 г., издадена от Агенция по вписванията, за дружеството няма извършени вписвания в имотния регистър.

Според справка с рег. № 433200-107707/5.10.2023 г., издадена от СДВР – отдел „Пътна полиция“, към 2.10.2023 г. дружеството няма регистрирани МПС.

Във връзка с установяване на финансовото състояние на молителя в първоинстанционното производство е прието заключение от 31.10.2023 г. на съдебно-

счетоводна експертиза, извършена от вещото лице В. П.. Заключение е изготвено въз основа на данните по делото и счетоводството на молителя. Според заключението и според новопредставения ГФО за 2023 г. общо **осчетовожените от молителя задължения** според ГФО са в следните обобщени размери:

	Краткосрочни задължения /с падеж до 1 г./ хил. лв.	Дългосрочни задължения /с падеж над 1 г./ хил. лв.	ОБЩО – хил. лв.
към 31.12.2022 г.	52,05	0	52,05
към 2.08.2023 г.	84,38	0	84,38
Към 31.12.2023 г.	81	0	81

Според ССЕ и ГФО за 2023 г. молителят **по счетоводни данни** притежава имущество на следната **балансова** стойност:

хил. лв.

№	Раздели, пера и статии на баланса	31.12. 2022 г.	2.08. 2023 г.	31.12. 2023 г.
A.	Дълготрайни активи	33	27	27
I.	<i>Материални активи</i>			
	<i>Машины, съоръжения и др.</i>	33	27	27
II.	<i>Нематериални активи</i>	0	0	0
III.	<i>Дългосрочни финансови активи</i>	0	0	0
Б.	Краткотрайни активи	40	69	69
I.	<i>Материални запаси</i>	1	0	0
	<i>Суровини и материали</i>	1	0	0
II.	<i>Вземания в т.ч.</i>	26	27	27
	<i>От клиенти</i>	26	8	8
	<i>Други вземания</i>	0	19	19
III.	<i>Парични средства</i>	13	42	42
	<i>- в брой</i>	6	42	42
	<i>- по сметки</i>	7	0	0
В.	Разходи за бъдещи периоди	0	0	0
	ОБЩА СУМА НА АКТИВИТЕ	73	96	96

Обобщените данни от заключението на ССЕ и ГФО за периода 2022 – 2023 г. за приходите, разходите и финансовия резултат от дейността на молителя за съответната година са следните:

ХИЛ. ЛВ.

Обяснение	2022 г.	2023 г.
1. Приходи от обичайната дейност	187	79
2. Разходи за обичайната дейност	148	100
3. Счетоводна печалба (загуба)	39	(21)
4. Балансова печалба (загуба)	35	(21)

Въз основа на данните по ГФО в заключението е извършен финансов анализ на дейността на молителя по следните показатели:

1) за платежоспособност в краткосрочен план, включващи: 1.1) коефициент на обща ликвидност – съотношението на краткотрайните активи към краткосрочните задължения, 1.2) коефициент на бърза ликвидност – съотношение на сбора от краткосрочните вземания, краткосрочните инвестиции и паричните средства към краткосрочните задължения /коефициентът показва способността на предприятието за покриване на задълженията с наличните средноликвидни активи/, 1.3) коефициент на незабавна ликвидност – съотношение между сбора от краткосрочните инвестиции и паричните средства към текущите задължения (коефициентът показва способността за покриване на задълженията с високоликвидни активи), и 1.4) коефициент на абсолютна ликвидност — съотношение на паричните средства към текущите задължения;

2) за платежоспособност в дългосрочен план, включващи: 2.1) показатели за финансова автономност, изразяващи степента на независимост от кредиторите и способност за посрещане на всички задължения в дългосрочен план: 2.1.1) коефициент на финансова автономност, и 2.1.2) коефициент на задлъжнялост.

На база обобщените **счетоводни данни** показателите са следните:

№	Коефициенти	31.12. 2022 г.	2.08. 2023 г.	Препоръчителни граници
1.	Обща ликвидност	1,0526	0,8519	от 1 до 2
2.	Бърза ликвидност	1,0263	0,8519	от 0,5 до 1
3.	Незабавна ликвидност	0,3421	0,5185	от 0,5 до 0,7

4.	Абсолютна ликвидност	0,3421	0,5185	минимум 0,3
5.	Финансова автономност	0,9211	0,1852	минимум 0,5
6.	Задлъжнялост	1,0857	5,4000	максимум 3,00

Във въззивното производство молителят е представил справка за вземанията си към трети лица към 31.07.2023 г., според която тези вземания са в общ размер на **26 031 лв.**, от които: **1)** за сумата 17 044 лв. – към „Алди Трейд“ ЕООД за извършена услуга с падеж – 31.07.2023 г.; и **2)** за сумата 8 987 лв. – към „Брайт Фючър София“ ЕООД за извършена услуга с падеж – 1.08.2023 г.

Въззивният съд в изпълнение на правомощията си по чл. 621а, ал. 1, т. 2 ТЗ извърши служебни справки в партидите в ТР на дружествата – длъжници на молителя, като се установи следното:

1) Длъжникът „Алди Трейд“ ЕООД е регистриран на 6.07.2010 г., с капитал 5 000 лв., със седалище в гр. Варна, а от 2015 г. седалището е преместено в гр. Габрово, като има обявени ГФО за 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г. Липсват подадени заявления за обявяване на ГФО за следващи отчетни периоди. Според последният обявен ГФО за 2014 г. дружеството е реализирало приходи от обичайна дейност в размер на 205 хил. лв., разходи в размер на 208 хил. лв., т.е. финансовият резултат е загуба от 3 хил. лв.

2) Длъжникът „Брайт Фючър София“ ЕООД е регистриран на 1.08.2019 г., с капитал 2 лв., със седалище в гр. София, като няма обявени ГФО. На 29.06.2020 г. е заявена обявяване декларация за липсата на дейност по чл. 38, ал. 9, т. 2 ЗСч, по което заявление е постановен отказ от 7.01.2023 г. На 30.09.2023 г. е заявен за обявяване ГФО за 2022 г., по което заявление до момента няма произнасяне. Според същия ГФО дружеството има активи на стойност 62 хил. лв., състоящо се от парични средства и вземания, като е реализирало приходи в размер на 72 хил. лв., а разходи в размер на 31 хил. лв., т.е. финансовият му резултат е печалба от 41 хил. лв.

С определение от 16.11.2023 г. СГС е указал на осн. чл. 629б ТЗ на молителя и заинтересованите страни, че следва да внесат сумата от 5 000 лв. по сметка на съда за покриване на началните разноски при евентуално откриване на производство по несъстоятелност. Определението е обявено в ТР на 21.11.2023 г.

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 613а, ал. 1 ТЗ /решението на СГС е обявено в ТР на 13.12.2023 г./ и е допустима. Разгледана по същество е **основателна**.

Предмет на разглеждане е молба за откриване на производство по несъстоятелност

поради неплатежоспособност.

По действащото българско право производство по несъстоятелност може да се открие: **1)** спрямо определени лица, **2)** по искане на определени лица, и **3)** при наличие на определени материалноправни основания.

1. Лицата, спрямо които може да се открие производство по несъстоятелност, са: **1)** търговците по смисъла на чл. 1 ТЗ, с изключение на публичните предприятия, упражняващи държавен монопол или създадени с особен закон – чл. 607а, ал. 1 и чл. 612, ал. 1 ТЗ, **2)** неограничено отговорните съдружници в търговско дружество, спрямо което е открито производство по несъстоятелност, включително починали и/или заличени в търговския регистър – чл. 610 и чл. 611, ал. 2 ТЗ, **3)** починал или заличен едноличен търговец – чл. 611, ал. 1 ТЗ, **4)** лице, което прикрива търговска дейност чрез неплатежоспособен длъжник – чл. 609 ТЗ, **5)** съдружения и фондации – чл. 14, ал. 4 ЗЮЛНЦ.

В конкретния случай молителят попада в първата категория лица предвид качеството му на търговско дружество.

2. Лицата, по искане на които може да се открие производство по несъстоятелност, са: **1)** длъжникът, **2)** кредитор, притежаващ изискуемо парично вземане по чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ – породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването ѝ, **3)** Националната агенция по приходите за изискуемите парични вземания по чл. 608, ал. 1, т. 2 и 3 ТЗ – публичноправно задължение към държавата или общините, свързано с търговската дейност на длъжника, или частно държавно вземане, или **4)** Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ за изискуемите вземания по чл. 608, ал. 1, т. 4 ТЗ – задължения за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, които не са изпълнени повече от два месеца

Молителят в качеството си на длъжник е поискал откриване на производство по несъстоятелност спрямо себе си, което е достатъчно за обосноваване на активната му материалноправна легитимация.

3. Съгласно чл. 607а ТЗ материалноправни основания за откриване на производство по несъстоятелност са следните имуществени състояния на длъжника: **1)** неплатежоспособност – общото основание, приложимо спрямо всички видове длъжници, и **2)** свръхзадълженост – специално основание, приложимо спрямо капиталовите търговски дружества по смисъла на чл. 64, ал. 3 ТЗ /ООД, АД или КДА/. Предвид диспозитивното начало в гражданския процес предметът на дължимата от съда защита следва да се ограничи до това от посочените основания, които са изтъкнати в молбата по чл. 625 ТЗ. В конкретния случай молителят се е позовал и на двете основание – неплатежоспособност и свръхзадълженост, което е допустимо. Това налага съдът да изследва и двете основания, като ако установи наличието и на двете, следва да открие производството по несъстоятелност въз основа на по-ранно възникналото основание.

4. Според чл. 608, ал. 1 ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да

изпълни **изискуемо**: **1)** парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, **2)** публичноправно задължение на държавата или общините, свързано с търговската му дейност, **3)** задължение по частно държавно вземане, или **4)** задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца. Посочената разпоредба не е единствената относима към понятието „неплатежоспособност“, а елементите му са очертани и в чл. 631 ТЗ, според който молбата се отхвърля, когато се установи, че затрудненията на длъжника са временни или че той разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредиторите. Систематичното тълкуване на двете разпоредби са дали основание на правната теория^[1] и съдебната практика^[2] да приемат, че неплатежоспособността е обективно съществуващо имуществено състояние на длъжника, характеризиращо се с *трайна невъзможност на същия да изпълни посочено в чл. 608, ал. 1 ТЗ изискуемо парично задължение чрез наличните си парични и други реално ликвидни активи*. По традиция невъзможността се определя като обективна, но по същество тя е субективна, каквато е всяка невъзможност за изпълнение на паричен дълг предвид чл. 81, ал. 2 ЗЗД /обективно е икономическото състояние на длъжника, а не невъзможността му да плати/. Обективната невъзможност за изпълнение предполага изпълнението да не е възможно нито от длъжника, нито от трето лице, поради възникнало външно събитие /случайно събитие или непреодолима сила/ и то би довело до освобождаване на длъжника от задължението му спрямо кредитора /чл. 89 ЗЗД/, което при паричните задължения по дефиниция е изключено, тъй като пари в оборота обективно винаги има. Обстоятелството, че длъжникът не разполага с необходимите парични средства и достатъчно ликвидно имущество е пример за субективна невъзможност за изпълнение /по смисъла на общото облигационно право/, което именно е и причината същият да продължи да отговаря спрямо кредитора за неплащането, а това обуславя и възможността спрямо него да се проведе принудително изпълнение, форма на което и е производството по несъстоятелност^[3].

Длъжникът е стопански способен да изпълни **изискуемите си парични задължения** тогава, когато е в състояние да осигури **парични** средства за **пълното** им заплащане. В подобно икономическо състояние той се намира или ако разполага с налични парични средства или ако разполага с такива непарични активи, които могат **в кратък срок** да се преобразуват в парични средства, *достатъчни да покрият всички изискуеми задължения*. Следователно, само по себе си притежанието на имуществени активи от всякакъв характер, дори на стойност надхвърляща размера на изискуемите парични задължения, не е достатъчно да обуслови извод за платежоспособност на длъжника. Релевантно е единствено притежанието на парични средства или на *реално ликвидни* от икономическа гледна точка активи – такива, които могат да се преобразуват *за кратък период от време* в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност^[4]. По правило тези ликвидни активи следва да са такива, че тяхното преобразуване /осребряване/ да не води до нарушаване на статута на длъжника като действащо предприятие, т.е. до преустановяване на търговската му дейност, което пък би нарушило интересите на кредиторите с още

неизискуеми вземания. Поради това е прието, че по принцип релевантни за платежеспособността на длъжника са само активите, които счетоводно се класифицират като *краткотрайни /текущи/*. Те от своя страна се подразделят на четири групи – *материални запаси /суровини и материали, незавършено производство, стоки и готова продукция, предоставени аванси/*, *краткосрочни вземания /с падеж до 1 година/*, *краткосрочни инвестиции /акции, облигации, дялове и др. подобни, закупени със спекулативна цел – т.е. за препродажба/* и *парични средства /в брой или по банкови сметки/*. Краткотрайните активи на предприятието, за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период /1 година/, участват *еднократно* в стопанския процес, при което за длъжника са налице текущи постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване на краткосрочните, съответно текущите, задължения при едно действащо предприятие. Същевременно, формалното счетоводно класифициране на даден актив като краткотраен не е достатъчно за годността му да служи за обосноваване на платежеспособността на длъжника. Това е така, защото в редица случаи начинът на осчетоводяване на един актив като краткотраен или дълготраен е въпрос на счетоводната политика на предприятието и защото самото осчетоводяване не всякога отразява реалността /счетоводните регистри са частни документи на самия длъжник, който има интерес да включва в тях само изгодни за себе си обстоятелства/. Ето защо независимо от счетоводното класифициране на даден актив като краткотраен, същият е от значение за платежеспособността на длъжника единствено ако *реално съществува и ако е реално ликвиден /продаваем, събираем/* в обозрим кратък срок. Съответно – длъжникът е неплатежеспособен ако не притежава подобни краткотрайни и реално ликвидни активи, достатъчни да покрият всичките му изискуеми парични задължения от вида на чл. 608, ал. 1 ТЗ. Понятието за неплатежеспособност по чл. 608, ал. 1 ТЗ е правно, а не счетоводно, което налага при преценката за наличието ѝ да се изследват правните елементи от неговия фактически състав, а част от тях е реалната имуществена неспособност за генериране на парични средства за покриване на изискуемите парични задължения, преценена въз основа на действително /а не само счетоводно/ ликвидните активи на длъжника.

За да бъде открито производство по несъстоятелност е необходимо състоянието на неплатежеспособност да е налице към момента на последните устни състезания по делото[5]. В практически аспект това предполага следната поредност на изследване: **1)** дали към датата на последните устни състезания длъжникът разполага с реално ликвидни активи, достатъчни да покрият всичките му установени изискуеми парични задължения, и **2)** при отрицателен отговор – дали затрудненията му не са временни по смисъла на чл. 631 ТЗ. При втория етап на изследване подлежи трайния характер на състоянието на длъжника, което по необходимост предполага извършване на цялостен финансово-икономически анализ на дейността на длъжника в достатъчно продължителен период назад. Този анализ следва да се извърши въз основа на събраните по делото доказателства, като законът не изисква доказването да е с определен вид доказателствени средства, поради което са допустими всички такива по ГПК. По-специално, изслушването на съдебно-счетоводна експертиза не е

необходимо условие за установяване на неплатежоспособността, макар че без съмнение такава би била от полза. Неплатежоспособност обаче може да се установява и с други доказателства, което законът го допуска. При така очертания план на проверка въззивният съд намира следното:

От събраните по делото и описани по-горе доказателства се установява, че към 31.12.2023 г. изискуемите /т.е. текущи/ задължения на молителя са в общ размер на **81 хил. лв.**, от които: **1)** 67 хил. лв. – публични задължения, и **2)** 14 хил. лв. – частни задължения. Същевременно, според счетоводния баланс към същата дата молителят притежава краткотрайни активи на стойност **69 хил. лв.**, включващи вземания към трети лица в общ размер на 27 хил. лв. и 42 хил. лв. – парични средства.

Дори и да се приеме, че вземанията са събираеми, а паричните средства – налични, то техният общ размер е по-малък от размера на задълженията. Дълготрайните материални активи са ирелевантни към преценката за платежоспособността.

Следователно, към днешна дата не е установено наличие на реално ликвидно и събираемо имущество на молителя, достатъчно за покриване на задълженията му.

Констатираната настояща неспособност на молителя да погаси изискуемите си парични задължения не е достатъчна, за да се приеме, че същият е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ. Необходимо е да се установи и, че това състояние има *траен характер*, което налага и отговор на втория подвъпрос – дали затрудненията му не са временни по смисъла на чл. 631 ТЗ. Този въпрос обаче има смисъл да се поставя само, ако молителят продължава да развива търговска дейност. Само при наличие на такава затрудненията хипотетично биха могли да бъдат временни. Ако дейността е преустановена, то очевидно молителят не би могъл да придобие активи, чрез които да изплати задълженията си. Молителят е заявил в молбата си от 22.02.2024 г., че вече не развива търговска дейност – извършвал е такава като обществена пералня и химическо чистене, които са затворени. При тези данни е очевидно, че затрудненията на длъжника не са временни, а трайни, както и, че той не разполага с ликвидно имущество, достатъчно за покриване на задълженията. Настоящата икономическа пасивност на молителя не би му позволила да погаси установените му изискуеми парични задължения. Следователно понастоящем молителят е в състояние на трайна невъзможност за изпълнение на паричните си задължения чрез наличните си краткотрайни и реално ликвидни активи. Ето защо налице е установено състояние на неплатежоспособност по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ, което изисква съдът да определи началната дата на това състояние.

5. Началната дата е най-ранната, установена по делото дата, към която са налице всички елементи от фактическия състав на неплатежоспособността. Тя се определя според най-ранния падеж на изискуемо непогасено парично задължение, при условие, че към този момент са налице и останалите предпоставки на чл. 608, ал. 1 ТЗ с оглед общото икономическо състояние на длъжника [\[6\]](#). В случая тази най-ранна дата е **31.12.2023 г.**, към който момент е установено както наличието на изискуеми непогасени парични задължения,

така и недостатъчност на реално ликвидните краткотрайни активи на молителя, а също и преустановена търговска дейност.

6. Не се установява наличие на другото заявено основание по чл. 607а ТЗ – свръхзадълженост. Според чл. 742, ал. 1 ТЗ дружеството е свръхзадължено, ако неговото имущество не е достатъчно, за да покрие задълженията му.

При преценката на това основание са релевантни всички активи на молителя – дълготрайни и краткотрайни. Според ГФО към 31.12.2023 г. те са на обща стойност 96 хил. лв., което надхвърля общата стойност на задълженията – 81 хил. лв. Следователно, не е налице основанието по чл. 742, ал. 1 ТЗ.

При това положение и предвид новосъбраните във въззивното производство доказателства молбата за откриване на производство по несъстоятелност е основателна поради неплатежоспособност на молителя с начална дата – 31.12.2023 г.

Макар в ГФО за 2023 г. молителят да е декларирал наличието на парични средства в размер на 42 хил. лв., то липсват данни към днешна дата такива да са налични, което е установено и от заключението на ССЕ.

Предвид липсата на данни за наличието на имущество на ответника, което да е достатъчно за покриване на началните разноски за производството по несъстоятелност, първоинстанционният съд е дал указания по реда на чл. 629б ТЗ с определение от 16.11.2022 г. Със същото е определена сумата 5 000 лв. за предплащане от лицата по чл. 625 ТЗ в срок до 30.05.2022 г. и за представяне на доказателства за това обстоятелство, като изрично е указано, че при невнасяне на сумата е възможно да бъдат приложени последиците на чл. 632, ал. 1 ТЗ. Определението е било обявено в ТР на 21.11.2023 г., а същевременно е било вписано в книгата по чл. 634в ТЗ. Няма данни към днешна дата указанието да е изпълнено. При това положение налице са всички предпоставки за откриване на производството по несъстоятелност при условията на чл. 632, ал. 1 ТЗ, едновременно с което да бъде обявена несъстоятелност и да бъде спряно производството. В тази хипотеза временен синдик не следва да се назначава.

С оглед на изложеното обжалваното решение следва да се отмени, като спрямо ответника се открие производство по несъстоятелност при условията на чл. 632, ал. 1 ТЗ.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

---

[1] вж. В. П., Коментар на ТЗ – част IV, изд. 1996 г., стр. 65 – 83; В. Т., Несъстоятелност по ТЗ, изд. 1996 г., стр. 47 – 50; Г. С., Търговска несъстоятелност, изд. 2011 г., стр. 61 – 75; С. С. в „Актуални въпроси на производството по несъстоятелност“, изд. 2015 г., стр. 42 – 67; Г. Г., Несъстоятелност, изд. 2017 г., стр. 172 – 191.

[2] вж. решение № 64/23.03.2010 г. по т.д. № 959/2009 г. на ВКС, II т.о.; решение № 115/25.06.2010 г. по т.д. № 169/2010 г. на ВКС, II т.о.; решение № 90/20.07.2012 г. по т.д. № 115/2011 г. на ВКС, I т.о.; решение № 118/9.08.2013 г. по т.д. № 1042/2012 г. на ВКС, I т.о.; решение № 54/8.09.2014 г. по т.д. № 3035/2013 г. на ВКС, II т.о.; решение № 201/11.12.2014 г. по т.д. № 659/2014 г. на ВКС, I т.о.; решение № 71/30.04.2015 г. по т.д. № 4254/2013 г. на ВКС, I т.о., и др.

[3] така В. П., Коментар на ТЗ – част IV, изд. 1996 г., стр. 81.

[4] така решение № 71/30.04.2015 г. по т.д. № 4254/2013 г. на ВКС, I т.о.

[5] така решение № 54/8.09.2014 г. по т.д. № 3035/2013 г., решение № 216/29.11.2016 г. по т.д. № 448/2016 г. на ВКС, II т.о. и др.

[6] така решение № 787/15.12.2011 г. по т.д. № 1119/2011 г. на ВКС, II т.о.; решение № 90/20.07.2012 г. по т.д. № 1152/2011 г. на ВКС, I т.о. и др.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 12.12.2023 г. по т.д. № 1455/2023 г. на Софийския градски съд, VI-14 състав, и вместо това постановява:

ОБЯВЯВА на осн. чл. 632, ал. 1 от ТЗ неплатежоспособността на „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД с ЕИК – 206828783, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к. „Света троица“, бл. 329, вх. А, ет. 2, ап. 4.

ОПРЕДЕЛЯ началната дата на неплатежоспособността – 31.12.2023 г.

ОТКРИВА производство по несъстоятелност на „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД с ЕИК – 206828783.

ПОСТАНОВЯВА прекратяване на дейността на предприятието на „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД с ЕИК – 206828783.

ОБЯВЯВА В НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД с ЕИК – 206828783.

ПОСТАНОВЯВА обща възбрана и общ заповед върху имуществото на „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД с ЕИК – 206828783.

СПИРА производството по несъстоятелност.

УКАЗВА на кредиторите на „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД и на длъжника, че спряното производство по несъстоятелност може да бъде възобновено по тяхно искане в едногодишен срок от вписване на настоящото решение в Търговския регистър, при условие, че се докаже, че е налице достатъчно имущество или бъде внесена определената от съда по реда на чл. 679б ТЗ сума в размер на 5 000 лв. за покриване на началните разноски на производството по несъстоятелност.

УКАЗВА на кредиторите на „Оптим Клийн Сървис“ ЕООД и на длъжника, че ако в горния срок не поискат възобновяване на производството по несъстоятелност, същото ще бъде прекратено, а длъжникът – заличен.

УКАЗВА на кредиторите, че срокът за предявяване на вземанията е 1 месец от обявяване в търговския регистър на решението за възобновяване на производство по несъстоятелност съгласно чл. 632, ал. 3 във вр. с чл. 685, ал. 1 от ТЗ.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 14-дневен срок от обявяването му в търговския регистър.

Преписи от решението да бъдат изпратени незабавно на Агенцията по вписванията за

обявяването му в търговския регистър и на Софийския градски съд за вписването му в книгата по чл. 634в ТЗ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____